

CAO News 9

Horolezecký časopis severočeského regionu

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ ODDÍL CAO DĚČÍN

Ročník 3, číslo 9

Září 2001

PROČ MÁM RÁD LEZENÍ

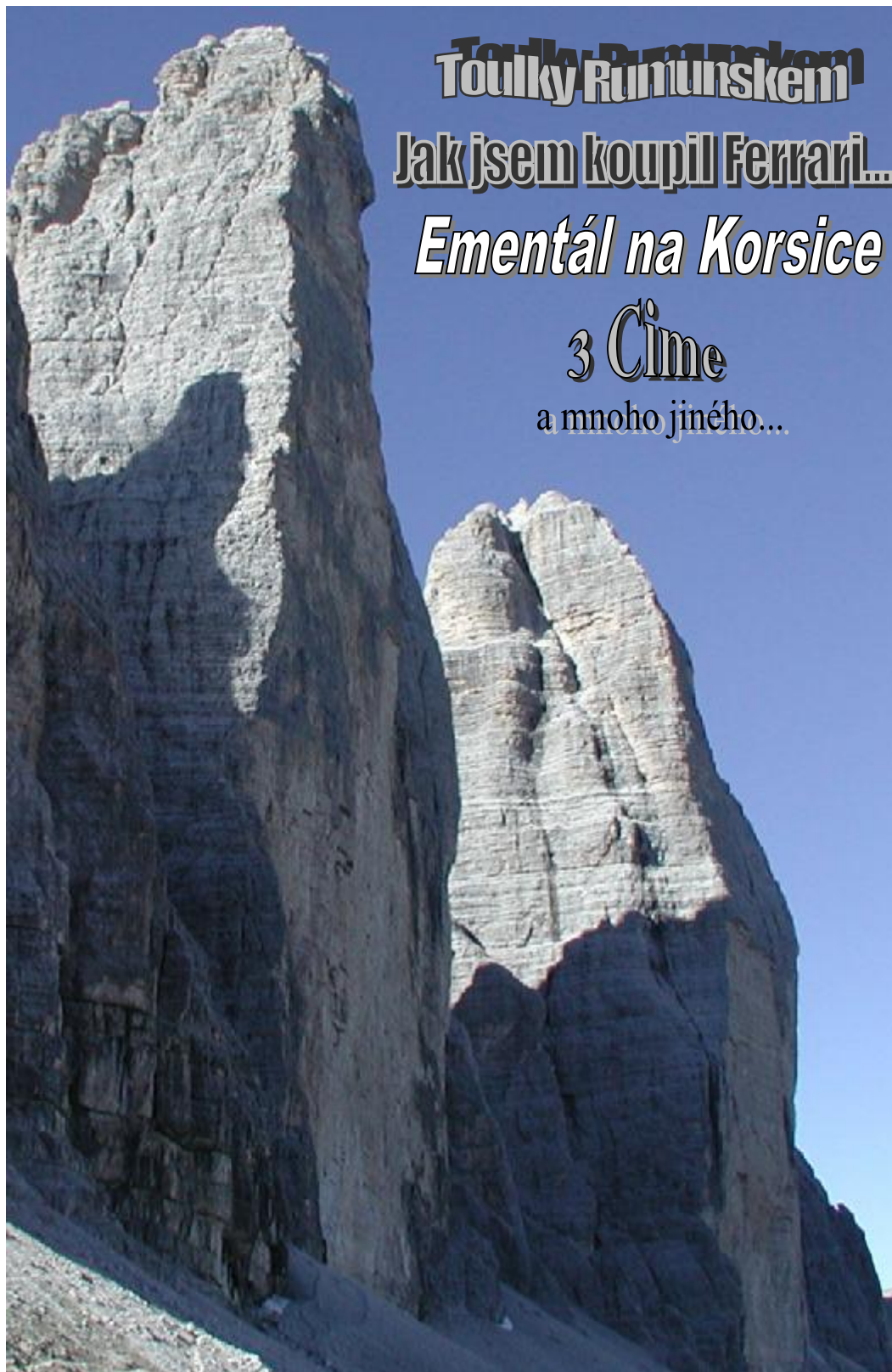

Christophe
Profit

„Jednou z příčin, proč tak bláznivě miluji horolezectví, je obyčejně lezecké lano. Kus nylonu, který spojuje dva lezecké partnery, je pro mne symbolem opravdového horolezectví. Lezení na jednom laně ve mně vzbuzuje hluboké pocity porozumění, přátelství a důvěry. Žádný, byť okolím sebelépe hodnocený výstup pro mne nemá smysl, pokud při něm tyto pocity neprožívám. Přátelství na laně je pro mne to, co dělá horolezectví krásným. A je úplně jedno, jak těžké či lehké cesty zrovna lezu...“

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín
- ✓ Vysoké Tatry
- ✓ Tre Cime di Lavaredo
- ✓ Toulky Rumunskem
- ✓ Jak jsem koupil Ferrari
- ✓ Ementál na Korsice
- ✓ Střípky
- ✓ Čeká nás a další...

Toulky Rumunskem

Jak jsem koupil Ferrari...

Ementál na Korsice

3 Cime
a mnoho jiného...

Tre Cime di Lavaredo, Dolomity, Itálie DiGiFoto © Zdeněk Vaishar 2001

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

Srpnová členská schůze oddílu vyšla hned na 1.8.2001. Sešlo se nás na prázdninové poměry dost, navíc Karel Bělina přivezl vzácné hosty – horolezce z Povrlů Ivana Málka, Miroslava Vaňka a Františka Žida. Tomu jsme trochu přizpůsobili program. Nejprve nám Milan Cestr promítl na notebooku povedené fotografie z výstupu na Großglockner, Karel Bělina přivezl fotografie z lezení na Kozáku (se Světlanou Pavlátovou), doladili jsme několik detailů k chystanému zájezdu do Dolomit a pak už se s kamarády vzpomínalo na lezecké historky, vyprávělo o všem možném a popíjel vychlazený Gambrinus.

V srpnu se stále hodně cestovalo, méně se (až na výjimky) lezlo. Honza Horák se s kamarádem Pavlem Hyťhou vydal tentokrát na východ do Rumunska, Zdeněk Vaishar na Slovensko, Milan Cestr na Dachstein, Karel Bělina do Alp, ostatní cestovali po republice – Šumava, Český Ráj, Ádr, Broumovsko atd. O některých členech oddílu zatím nemáme zprávy, takže se možná ještě dočkáme nějakých překvapení.

Koncem srpna se pak již někteří z nás připravovali na nadcházející zájezd do italských Dolomit, oblasti Tre Cime, kde si mnozí vytkli smělé cíle. Září sebou přináší také zvýšené aktivity na kolech. Hned ve dvou časovkách si změníme své síly. A bude každému jasno, jak na tom po týdnech volná je...

Toliko alespoň zkráceně z druhé půle prázdnin. Jako vždy najdete o některých akcích více v listě.

(Na vrcholu © Jaroslav Tvrzník)

Radujte se ze života, milujte se a lezte co se do vás vejde!

Příští oddílová schůzka CAO Děčín se vzhledem k hlavní oddílové akci bude konat až ve středu 3.10.2001 v restauraci Za větrem v Děčíně Škrabkách od 18.00 hodin.

Vysoké Tatry

JAN HORÁČEK HORÁK
CAO DĚČÍN

Do Tater vyrážím na 14 dní. Do Vysokých na tejdén s Davidem Henigem, do Rudohoří a do Nízkých s Pavlem Hyťhou.

Jedu bez věci na lezení, takže mám kupodivu lehký bágel. Zato vezu do Prahy kolo a s tím je trošičku problém. Do vlaku, kterým jedem se brát nemůže. Nakonec jsem ho rozebral a dal

pod sedačku. Průvodčí si ho všimnul až v Kralupech, a tak bylo vše v pohodě. Na nádraží mám spicha s Pavlem, kterému jsem předal cyklobatoh i s kolem.

Cesta může začít. Jízdenky máme jenom do Štrby, i když chceme jet až do Popradu. Štíplístek si toho samozřejmě všimnul, ale podařilo se nám z vlaku vystoupit, než nám stačil dát pokutu.

Poprad - Starý Smokovec - Tatranská Lomnice električkou, na Brnčálku už pešky. Batohy jsou ještě pořád lehký, tělo neznavený a proto to odsejpa. Na chatě svačka, při které se mi podařilo vyrobít si na tváři modrou bouli. Narazil jsem do sloupu. Potom na lehkou Jahňáčí štít (2229m.n.m.). Večer boulderujeme na kameni poblíž a pak tam i bivakujeme. V noci mírně prší. Je to poslední déšť ten týden. Chatařky věděli, že jsme pod šutrem spali a vůbec neprudily. Dokonce si večer přišly taky zalízt a pokecat.

Ráno se vyhříváme na slunci a okolo 11 jdeme přes Velkou Svišťovku (2037 m.n.m.), Skalnaté pleso a Zamkovského chatu na Terynu (2215 m.n.m). Cestou jsem se ještě nechal vyvézt lanovkou do Lomnického sedla (2190m.n.m).

Na Teryně je nepříjemná chatařka a tak nebylo o co stát. Potkáváme tam Kanadana, kterému trošku pomáháme se dorozumět s okolím a druhý den ho bereme s sebou na přechod.

Cesta vede po žluté značce do Priechneho sedla (2352m.n.m), přes Zbojnickou chatu (doporučuji zastavit se tam, fakt super) a sedla Prielom (2290m.n.m) k Velickému plesu a okolo Batizovského plesa, přes Ostrvu na Popradský. Někde v půli mě začlo bolet pravé koleno a z cesty se stalo peklo. Kanadana jsme nechali na Slezanu. Celkem nám to trvalo asi 10 hodin.

Další den už je čtvrtek a my míříme na Rysy. Je vedro a davy ceprů. Podařilo se mi připálit si ramena tak, že i s vypůjčeným mlékem aloe vera nemůžu spát.

V pátek celej den prší, ale je to už jedno. David jde na vlak a já se láduju zbylým jídlem. V noci diskotéka a hodina spánku.

Tím pro mě Vysoký Tatry končej.

Ještě bych chtěl dodat stručné informace o některých Tatranských chatách:

BRNČÁLKA:

sezóna:	15.02. - 31.03.
	26.06. - 25.09.
	26.12. - 03.01.
mimosezóna:	04.01. - 14.02.
	01.04. - 24.06.
	26.09. - 25.12.

Ubytování: V sezóně 350,- Sk pro cizince, pro Čechy a Slováky v sezóně 230,- Sk, mimo sezónu 180,- Sk. Členové KST, JAMES, SLZ v sezóně 184,- Sk, mimo 144,- Sk. Chata je útulná, chatařky pohodový.

ZBOJANDA:

Nocleh 180,- Sk + povinná snídaně 80,- Sk, celkem tedy 260,- Sk. Slevy pro JAMES, KST: nocleh 108,- Sk + 80,- Sk snídaně, celkem 188,- Sk. Slevy pro ČHS, AV a jiné: nocleh 144,- Sk + 80,- Sk snídaně, celkem 224,- Sk.

Zbojnická chata v roce 1998 vyhořela, v současné době již stojí chata nová. Vevnitř je tak krásná, že mě mrzelo, že jsme tam nebyli přes noc. Ceny jídla jsou tam celkem lidový a personál přívětivý. Určitě stojí za to se tam podívat.

TERYNKA:

Nocleh 280,- Sk se snídaní nebo s večeří. Slevy pro ČHS, JAMES: 230,- Sk se snídaní nebo s večeří.

Nevím jestli toho chatařka měla ten den už dost, ale každopádně byla dost nepřijemná. Poláky, co přišli okolo 9 večer seřvala, že po horách se v noci nechodí a i celkově byla dost nepřijemná. Na chatě není elektrika, lze si sice vypůjčit petrolejku, ale očividně i z toho má chatařka problém. V chatě se nesmí vařit, ale nesmí se vařit ani na verandě před ní. Což je v blbým počasí dost problém. Ceny jídla jsou vysoký, nejvyšší v Tatrách. Za ty prachy toho Terynka moc neposkytuje.

POPRADSKÉ PLESO:

Nevím, jak je to možný, ale pokaždý, když jsem na Popradskym, tak platím jinak. Každopádně cena noclehu na půdě je pro horolezce (ČHS, JAMES...) 90,- Sk až 130,- Sk podle sezóny. K této ceně si připočítávají asi 10 korun za vodu. Což je sprostý. Ceny jídla jsou průměrný oproti cenám mňamek (čokoláda, žvejkačky, křupky...), který jsou nadprůměrný. Za čokoládu 70,- Sk a za žvejkačky 25,- Sk atd. No hrůza.

CHATA POD RYSMI:

To je snad nejlevnější chata. Všechno se tam nosí a přitom tam stojej sušenky to samý jako v Popradu v Delvitě. Nocleh stojí 60,- Sk pro horolezce (ČHS, JAMES) a 100,- Sk pro turisty.

PRŮZKUM SLOVENSKA S KOLEM NA ZÁDECH (A KOLENEM V PÍČ...)

AUTOR: PAVEL HYŤHA

POZNÁMKAMI V ZÁVORKÁCH DOPLNIL: JAN HORÁČEK HORÁK

S Horáčkem máme za úkol udělat pro cestovní kancelář ADVENTURA průzkum některých částí Slovenska a vymyslet pěší a cyklistické trasy. Máme zadaný přesný itinerář s úkoly, jako např. najít vhodný camp, zjistit, kde je pitná voda nebo zda je cesta vhodná jen pro MTB nebo i pro crosové kolo.

Scházíme se v autocampu Jakubíná v Ráckově dolině. Horáček doráží o dvě hodiny později než bylo dohodnuto. Rychle do cyklistického a jedem.

1. den - kemp v Ráckově dolině.

Vyrazili jsme směrem na Tatranskou magistrálu, cesta byla výborně značená na mapě, ale značení v cestě, jako bys zrnko v moři písku hledal. Zeptali jsme se místních, spletli se jenom o 5 km a asi 250 výškových metrů. Ze značení jsme sjeli asi 3x možná vlivem toho, že žlutá na mapě byla ve skutečnosti modrá. Než jsme dojeli do Zuberce stihl jsem asi 3x vykysat - do kopce jsem jel rychlostí horolezeckého výstupu 8b na písku... Než jsme dorazili do Zuberce stačil jsem ještě propíchnout... (duši v předním kole).

Zuberec - Horáček si dává 5 dc džusu za 55 Sk a možná proto mám kolo vyměněné za 8.35 min aniž bych vzal do ruky montpáku! Aha, asi byl ten džus fakt dobrej... Slintáme nad jídlem, co voní po kolibě a Horáček se nahýbá přes bar k číšnici a povídá: „Vám to tady nějak krásně voní!“ - asi doufá, že z ní vyrazí kus žvance... Odpověď je ještě méně dvojsmyslná: „Hmm, díky.“ Za skanzenem je super zkratka (modrá) a bezvadnej sjezd asi 3 body z pětiškály. Horáček ho hodnotí „Nic moc...“ - ale k zemi letí první... Ještě slyším: „Chce to pořádný drapáky...“

Oravská přehrada – pizzerie. Horáček má orgasmus nad pizzou quatro formaggi, s dvojitým sýrem (ve skutečnosti byla jenom s jedním druhem sýra, tedy „sýrová“). Orgasmus trval asi hodinu a následující hodinu o tom mluvil... Jakubíná - Pribylina - Orava: 92 km.

2. den - Orava - Čadca (chata Tri kopce).

Důležité zastávky: Hotel Tyrapol (byl nám doporučen, zrovna se v něm konala svatba, nejdřív nás vyhodili, pak se veřeli ve chvíli, kdy už jsme zrovna luxusně obědvali Tatranku a sendvič se sýrem (ten den mě opustila srač...) a nakonec nám poradili cestu. Ještě před tím jel Horáček na průzkum jiné hospody a vrátil se s úsměvem a se třemi dírkami na achilovce od trojtácu. Řekl, že se krásně vymlátíl. (Dírek jsem měl celkem 6 a ještě rozraženéj loket... Pozn. Horáčka)

Cesta do Čadce v klidu. Jenom po cestě potkáváme kostelík, pramen, jednoho pána, paní a asi její vnučku. S vírou v paní, která se pochvalně vyjádřila o léčivosti pramene (ta voda je prý živá) ho piju a následující dny je mi jasné, že by kontrolou emisí neprošel... Horáček vodu nepije, ale spíš slintá nad vnučkou té paní - sice mlčel, ale bylo to na něm hrozně vidět... (Tak tentokrát to teda tak nebylo, ba přímo naopak! Pozn. Horáčka).

Čadca - po marném pokusu projet do Turzovky po nějaké zkratce (2 km, 350 m převýšení) to vzdáváme u márnice... Horáček tam chce spát, ale protože zavírali až ve 21 hod (a bylo teprve 20 hod) obrátili jsme to dolů. Nakonec jsme hrdinně nahledali chatu Tri kopce a už jsme se těšili na večeři. Protože jsme jeli kolem pizzerie bylo mi jasné, co se bude při jídle dít. Nakonec jsem byl překvapen hned dvakrát - Horáček se uklidnil a pouze na dálku balil servírky a potom při odchodu jsem zjistil, že jsem asi nechal blikat světlo a někomu to tak vadilo, že ho radši vzal s sebou, aby to nerozčilovalo ještě někoho dalšího. Na chodníku jsem skoro porazil jednoho pána, protože jsem neblikal a on se mi po vysvětlení omluvil, že prý na Slovensku kradou jenom neslušní lidé a že u nás v Čechách je to prý jiný (vyvodil jsem z toho, že u nás kradou asi i ti slušní lidé) a že on to tam (u nás) zná, protože u nás bydlel, ale nevím jestli taky pracoval... Délka 90 km, převýšení 500 m.

3. den - Čadca - Košice - Rožňava (vlakem) - kemp v Krásnohorském Podhradie (na kole)

Celý den lilo a Horáček si oblíbil jednu větu: „A nezaprší a nezaprší...“ Pokud možno ji říkal, když stál pod střechem na zastávce v suchu a kolem se trousili promoklí cestující a sáпали se v lijáku do autobusu. Taky mu vadilo, že do sebe strkají, tak jsme usoudili, že to je tím, že Slováci jsou prostě vícej emocionální. (Leda, že by ten déšť...)

Průvodčí ve vlaku z Krásna nad Kysucou do Žiliny balila Horáčka, ptala se kolik mu je let, odkud je a když zjistila, že je z Děčína, stočila se konverzace na téma v jakém stavu je zámek po odchodu vojsk. Telefon mu sice nedala, ale adresu myslím zmínila... (Možná to bylo tím Ibuprofenem, co jsem jí

dal na migrénu, i když hned jak ho slupla - Ibuprofen - už nám oznamovala, že to máme zadarmo a významně se při tom tvářila... Padesátka jedna. Pozn. Horáčka) Délka na kole 16 km.

4. den - Silický okruh - Silická planina - Silická Ľadová jaskyňa - Gombasecká jaskyňa

V kempu Krásnohorské Podhradie jsem chtěl abychom vstali o něco dřív než normálně v 9.30 hod, protože jsem toho chtěl hodně stihnout. Horáček nařídil hodinky na 7.45, ale prý zvonily až v 9.30... No a nezapršelo a nezapršelo celý den...

Okruh po Silickej planině by rád popsal sám Horáček: „Cesta byla kamenitá a dokonce by se dalo říct, že byla o trochu delší, ale určitě to byla správná zkratka. Na této planině jsme ztratili značku a tak jsme se ji vydali hledat. Každý zvlášť. Planina je porostlá hustým celkem nevysokým křovím. Tak abych se jím neprodíral s kolem, nechal jsem ho ležet. Za hodinu jsem nemohl najít ani značku, ani kolo ba dokonce ani sebe. A stále přšelo. Už jsem nevěděl ani z kterého směru jsem vyšel, tak jsem začal hledat jahody, abych přežil. Místo nich jsem našel břízu, na kterou jsem vylezl a začal pískat o sto šest. Tam mě našel Pavel a zachránil. Dokonce jsme našli i kolo...“

Horáček zkusil poprvé svůj trik s dvojitou rýží se sojovou omáčkou. Rýži dostal, ale sojovku na Slovensku ještě neobjevili - je to chudý kraj. Délka 83 km

Další dny:

Dál jsme jeli přes Slovenský Ráj a Kras do Popradu, kde jsme dali kola do autobusu Adventury a jimým autobusem jsme se vydali do Talgártu - východiska do Nízkých Tater. Ty jsme přešli za dva dny až na Čertovicu, kde jsme končili. Odtud jsme se stopem a pěšky dopravili do Liptovského Hrádu a do Pribyliny, místa našeho startu. Stop byl celkem v pohodě (O těch jahodách, co mi Pavel sežral, když jsem byl na řadě se stopováním, se ani nezmiňuju. Pozn. Horáček).

Ementál na Korsice

JAKUB KRONOVETR
Praha - Vídeň

Korsika opravdu oplývá přešřem krás a divů nevidaných skýtající zážitky neobyčejné a mnohdy i nečekané, jak jsme se o tom letos přesvědčili i my.

Vydali jsme se tedy vozmo na slunný ostrov ve středozemním moři. Trajekt z Livorna do Bastie nás stál pro vozík a čtyři lidi, včetně cesty zpáteční, 420 NM (německých mrch).

Bestie Bastie nás přivítala průtrží mračen, šedou oblohou a vůbec počasím nevlídným. Jelikož jsme ale z průvodců a brožur věděli, že na Korsice prší o prázdninách vždy jen jeden den, byli jsme všichni až překvapivě klidní.

Z Bastie jsme uháněli směr Corte, nad nímž se táhne asi 15 km údolí Restonica. Vede jím uzoulínká silnička až téměř nahoru. Pak jen asi hodku pěšmo kolem salaší, kde se rúčo vyrábí sýrec, a jste u jezera. Skály všude kolem napovídají, že se tu asi poleze. Když jsme u těch sýrů, nemůžu smlčet jedno tajemství a sice, že se na Korsice leze po Ementálu. Moc jsme tomu nerozuměli a to až do doby, kdy jsme se z Corte vydali pod Monte Cinto 2706 m, nejvyšší horu Korsiky. Projížděli jsme údolím, no spíš soutěskou Sta Regina a řeknu vám, tak rozhodanou, natrávenou a jak ementál děrovanou žulu jsem ještě neviděl. Zastavili jsme u zelené cedule, na níž byl chlapík s cepínem a to už jsme věděli, že jsme na správném místě. Vybílili jsme vercajk ala matroš a ochutnali pár cest v ementálu. Ty díry jsou fascinující a smyčkovat za ně je hotová radost. Kde chybí díra, tady tomu říkají "Taffona", tam nechybí nejt. No prostě parádní lezba. Následující den jsme vyběhli na Cinto. Cesta nic moc, dlouhý nástup, pekelnej smažák, k vrcholku už jsme šli každý svojí cestou, dá se i pohodovou trojčičkou. Cestou dolů do kempu v Lozzi jsme se už skoro plazili. No asi bych tenhle zážitek s klidným srdcem vynechal. Záplatou, i když docela pěknou, byl rozhled z vrcholku. Mraky, skály a třemi směry moře. Naším dalším cílem bylo Porto.

Městečko s majákem v zálivu Golf de Porto. Kamenitá pláž, moře, sluníčko a nejt na skalách přímo na pláži. Přelezli jsme tam všechno co se dalo. To byla bašta, lezení, lezení, koupání, slunění, prostě super dovolená. Jen moře po nás tu a tam hodilo nějakým tím igeliťákem.

Z Porta jsme pokračovali nahoru do Calaches. Skalní město s oranžovou až červenou barvou a s tvary stejně neobvyklými. Ať jsme hledali jak chtěli, lezení tady jsme nenašli. Dále byla na programu Bavella, nejhezčí horokout na Corse. Přesto, že bylo v údolí dobrých 35°, my v sedle jsme klepali pěknou kosu a to hlavně kvůli šílenému větru. Avšak ani ten nám nezabránil na Bavelle slušně zalízt. Dvěšest metrů za velkým parkovištěm, vedle něhož jsme i spali, jsme dali pár jednodýlkových cest. Z vypůjčeného průvodce jsme vyčetli, že opravdovou libůstkou je zde Torre de Taffoni. A opravdu Věž děr nezůstala nic dlužna svému jménu. Padesát metrů vysoká nádhera padla během chvíle. Díra za dírou, smyčka za smyčkou. Bez kruhů, bez nejtů, bez čoků, bez friendů. I ten největší posera s nulovým morálem si tady nebude na blbě zajištěnou cestu ani při nejmenším stěžovat. Chvílema je materiál podobný učebnicovým obrázkům s měkkou kostní tkání. Jo, to je přesně to přirovnání. Jen je třeba se občas vrátit do reálu a nebrat všechny ty žehličky, který o metr vedle drží na dvou krystalkách křemene. Ne, lámavý to tu není, jen je třeba trochu dávat majzla.

Když už jsme měli slušně děravá bříška u prstů, dali jsme si všemi průvodci doporučenou cestu kaskádami Polischelu. Od sedla je to jen asi 4km. Tůra, jakou jsem ještě nežral. Plavky, pohory a jde se. Stoupá se proti proudu potoka, skáče se z kamene na kámen, občas se něco přebrodí, obbouldruje se tůň, proleze kolem vodopádu. Asi u patnácté kaskády nás cesta vzhůru přestala bavit, i otočili jsme se a canoningovali jsme zpět. Je to hodně ošklivé slovo, ale asi to nejlepší pro směsici chůze, plavání, klouzání se po zadku po 10 m žulovejch klouzačkách (nebojte, prdelky si neodřete, voda to už krásně vyhladila) a hlavně skákání ze všech těch vodopádků dolů do modrejch tůňek. Ke skokům až z 8 -10 m to už chtělo chvílku přemlouvání, ale kdo skočil, nelitoval. Odvahu nám dodávali i dva asi desetiletí klučící, co tam lítali vzduchem jako by nic. Tak my teda taky jako by nic. Dorazili jsme trochu promodralí

zimou, sluníčku se zrovna ten den nějak nechtělo hrát. Suprově strávený restaday.

Z Bavelly jsme jeli na pláž pláží Roccapinu, modrá voda, bílý písek, skály na dohled. Výheň nás ale ke skalkám nepustila.

Odtud už jsme se stavili jen v Bonifaciu, bílé perle jihu. To jsem si nevymyslel, tak to píšou v průvodci. Město na bílých útesech ze směsi vápna a čehosi krystalického. Smůla, lézt se po tom nesmí, to prý aby jim nespadlo to město do moře. Dofotili jsme tu filmy a vyrazili na sever do Bastie. Tam ferrynkou, která měla asi 3 hodiny zpoždění, kvůli mrtvolce v Janově při antiglobalizačních bouřích, do Livorna a se zastávkou u Gardy jsme po osmnácti úžasně strávených dnech dorazili zpět do domoviny.

Takže až Vás přestane bavit žula v obrblocích, víte kam zamířit. Užijte si to tam!

Účastníci zájezdu:

Pípa, Kuba (Praha)

Irča, Libor (Děčín)

Nissan Sluníčko Sunny combi (Japonsko)

RETEZAT a PARING

Toulky Rumunskem

JAN HORÁČEK HORÁK

CAO DĚČÍN

Iv dnešní době je pro nás Rumunsko země trochu exotická. Leží dost na východě, ekonomicky je na tom mnohem hůř než země naše a hlavně většina obyvatel má o mnoho tmavší pleť než my. Asi je to tím sluníčkem...

Všichni mě varovali před celníky, zloději a sračkou. Když jsem mámě řekl, že možná pojedu do Rumunska řekla Ne! Když mi kámoš ráno v devět zavolal, že ve čtyři jedem, už s tím nic nenadělala. Na nákup, zabalení a ty ostatní věci okolo jsem měl necelý dvě hodiny. A nic jsem si nezapomněl.

Do Prahy vlakem, pak busem s ADVENTUROU. Cesta byla hrozná. Ve dne horko, v noci horko. Naštěstí bylo v lednici dost vychlazeného piva. Na hranicích si nás vychutnávali. Hodina čekání sem, hodina tam. Kupodivu se vše obešlo bez úplatků. (Na cestě tam; na cestě do Čech jsme museli platit pivo na Maďarsko - Slovenských hranicích.)

Odpoledne vysedáme i s 12 klienty u přehrady Gura Apei, která je rozestavěná asi 30let a dalších 30 bude. Tři hodiny do kopce a jsme na louce, kde spíme. Děláme zahajovací táborák a žasneme nad Měsícem, kterej praží co to de.

Druhý den pokračujeme přes vrchol Vf. Zlata k jezeru Zanoaga a dál k jezeru Bucura. Cesta je nově značená, s orientací nejsou problémy. Jsme hodně zklamaní z toho, že se v jezerech nesmí koupat. Ze Zanoagy mě dokonce vyhodili Salvamonti, což je místní dobrovolná horská služba. Až dosud jsme kromě skupinky Čechů ze zájezdu od Kudrny nepotkali nikoho. Ale u Bucury (což je veřejné tábořiště), no hnus. Minimálně 60 stanů, z toho teda 20 českých. Vůbec jsem nečekal takovej turistickej ruch.

Další tři dny jsme dělali hvězdicový treky na lehkou. V okolí je spousta kopců nad 2.500 metrů, a tak jsme se nenudili. Nenudil se ani jeden klient, kterej dostal sračku, a tak dokonce po horách Retezatu pobíhal. Adventurní hry se neujaly, no prostě pohoda.

Jednou jsme v hrozným parnu našli senzační potok s tůnkama. Přišel jsem tam první a hned jsem tam nahej skočil. Za mnou hned Pavel. Tohle snad žádní klienti ještě neviděli. Dva nahý průvodce, jak na sebe stříkají vodu a hrajou si, jak malí kluci. Pak jsme ještě šli podél potoka, kde jsme našli kaskády a skály vymletý od vody akorát na zadek. A už se jezdilo. No, zas tak perfektní to nebylo. Sjel jsem to dvakrát a prdel jsem měl modročervenou.

Pátý den jsme zamířili do sedla Soarbele, kde byl naplánovaný nocleh. Cestou se Pavel (hlavní průvodce) pokoušel plynou rumunštinou domluvit s bačou o koupi Kaškavalu - místního ovčího sýra. Situace: (asi 200 m před salaší) Klienti: „Jé, konečně nějaká salaš. Bude Kaškaval. Doufáme, že tam bude ten bača.“

Pavel: (ten, co přesvědčil klišo, že bez Kaškavalu, to jako by v Rumunsku vůbec nebyli) „No super to si koupíme, tak 3 kila. Nejmiň.“ Pět metrů před salaší, bača tam vážně je. V poloze pololeže polosedě kouká na cepry a tváří se našťvaně. Asi na děšť z minulého týdne, který mu umyl špičku nosu.

Klienti: „My tam nepudem, Rumunsky neumíme.“

Pavel: „Tak sledujte mou plynou rumunštinu: - Dobrý den, máte Kaškaval?“ Takovej výbuch smíchu jsem dlouho neslyšel. No Kaškaval neměl, tak dostal 10.000 Lei za vyfocení a šlo se do Sorbele. Tam bylo přesně 33 českých stanů. My jsme byli nejvěš, tak jsme měli vodu celkem čistou.

Ze sedla jsme sestoupili do vesnice Cimpu lui Neag, kde na nás čekal autobus. Konečně jsem se najedl. Autobusem jsme přešli do Petrosani, kde jsme nakoupili Palincu a melouny a jeli dál do pohoří Paring. Ještě se musím zmínit o zručnosti, odvaze a ochotě řidičů. Cesta, po které jsme jeli, by se dala přirovnat k cestě na Bukovku po červený značce, nebo jako trochu horší Koňák ve Žlebu. Dokonce se jelo i přes brod.

V Paringu jsme postavili tábor u jezera Cilcescu. Zde jsme udělali jednu hvězdicovou túru ke vzdáleným salaším. Kaškaval zase neměli. Měli alespoň Brynzu, což je takovej nedodělaný Kaškaval. Večer, před poslední společnou nocí venku, jsme uspořádali hromadný švédský stůl. Každý uvařil co mu zbylo a společně se ochutnávalo. Dalo by se říct, že to byla první hromadná akce. A myslím, že se dost vydařila. (To asi musím trochu objasnit. Naši klienti byli ze dvou věkových kategorií: mladí, ti vycházeli podle stanoveného plánu a měli zájem účastnit se adventurních her a staří, ti vycházeli o hodinu, o hodinu a půl dřív, aby nezdržovali a her se účastnit nechtěli. Tak se stávalo, že jsme se viděli jen ráno a večer, společně jsme nechodili.) Večer byl ještě táborák a závod, kdo si dřív oblíkne ribano. Byla jediná účastnice, tak to vyhrála.

Ráno hnusně brzo vstáváme a vyrážíme už v sedm. Autobus má čekat v Cabana Rusu ve čtyři a my tam jsme asi v půl třetí. Odnesla to první hospoda, kterou jsme potkali. Během půl hodiny jim došlo pivo, vejce a možná i chleba. Vypít hospodu v tak krátkém čase, to je docela slušnej výkon.

Cesta domů pokračovala v duchu: ani jedna flaška se nesmí přivízt domů. A že jich tam bylo... Večer jsme ještě koupili meloun, nalili do něj Palincu a ráno jsme ho snídali v Brně.

Závěrem: Kdo se chce toulat po krásných horách, potkávat stáda divokých koní, ovcí a oslů, seznámit se s trochu jinou kulturou, ať jede do Rumunska. A pokavaď nechce potkávat turisty, ať nejedí do Retezatu. (Paring je v pohodě.)

A lezci, nezapomeňte si lezečky a maglajz. Je tam spousta šutrů a skalek skvělých na boulderování.

Jak jsem koupil Ferrari...

PETR ZIPPICH ŠTĚPÁN
CAO DĚČÍN

Na číté dvě dávají hodinový pořad o vozech Ferrari. Historie, výroba, národní hrdost, skvostné dílo. Docela mě to zaujalo.

Ve čtvrtek sedím u Hudyho doma a klábosíme o lezení. Jindra je trochu marod, užívá nějaké prášky. Lezení pokoušet nechce, ale je vidět, že s ním jako obvykle čerti šijou. „Ty, Peťo, pojď svezeme se.“ V garáži stojí červený krasavec Ferrari Modena 360. To je on. Tak teď ho vidím na vlastní oči.

Interiér světlá kůže, vyrobený na míru. Obcháším ten skvost, že se podívám jaký má kufr, jestli se tam vejde batoh. Kouknu přes zadní sklo a on tam trůní, jak ve výkladní skříni motor. Půlka auta motor, a vystavený tak, aby to umělecké dílo bylo vidět. Inu Taliáni.

Nasedáme. První metry prý zahříváme motor. Trochu jsem znejistěl, na co zahříváme motor, když jedem na projíždku. Uvelebují se v anatomickém křesle. Projíždíme Janov - italsky Genova. Za cedulí začíná rovinka, hřbitov po levé straně se jen mihnul. Proletla mi hlavou myšlenka, že majitel Ferrari 360 se přece nechce zabít, k čemu mrtvému auto, tudíž i já mám jistou šanci.

Ale to už byl motor zahřátý. Rychlost, jakou jsme prolétly okolo hřbitova, byla pouze nástupová. Nastalo obrovské zrychlení. Silnice se náhle opticky zúžila a mě se zúžili čočky. Jako domorodec znám každou zatáčku, prolétáme esíčkem, už chápu ty anatomický křesla. Rovinka, chci se podívat na tachometr, nestíhám to protože se řítíme k další ostré zatáčce před Růžovou. To přeci nemůže ubrzdít, fuj je to za námi. Ve volnějším tempu, asi „kilo“, přes Růžovou mě Jindřich seznamuje s technickými parametry. S hrůzou zjišťuji, že vůbec nevnímám mluvené slovo, to asi jak se mi ve stavu beztíže odkrvil mozek.

Motor burácí, letíme alejí vzhůru k pomníku padlých v první světové válce. Napadá mne, že ten hřbitov a pomník padlých je jakýsi varovný prst. Když tudy jezdím šedesátkou

dávám bacha, většinou ze zatáčky něco vyjede. Také vyjelo, zašilhám na Jindřicha, toho se to netýká, alespoň že ty pásy fest drží. Dlouhá rovinka, mírná zatáčka okolo hájovny, cítím že mám úplně mokrá záda. Docela bych si tu jízdu chtěl vychutnat, ale není čas, řítíme se z kopce, zatáčka a rovné stoupání na Bynovec. Cítím jak mi prýští pot z dlaní. Jedem dvěstětřicet, upozorňuje mě Hudy. Něco se mi děje v útrobach, protože samovolně hlasitě krkám.

Křižovatka Bynovec hřiště „arby“ jedeme na západ. Jindřich dvakrát škubnul volantem a jedeme na východ, „Dobrý, ne?“, kouká po mě a šklebí se. Nevím jestli je to dobrý, ale zdá se mi, že se na mě dívá zbytečně dlouho. Má-li dvěstě na tacháci, měl by čumět před sebe, pomyslím si.

Dostávám se do jiné dimenze, strach nemám nebo nemám na něj čas. Zažívám něco jako zděšený údiv.

Jdu koupit náplň do propisky, nevěřím svým očím, je tam, stojí v regále červený Ferrari Modena 360. Bez zaváhání ho vkládám do košíku a už vím kde bude jeho místo. Stojí pod velkou zarámovanou fotkou severní stěny Eigeru nad psacím stolem v mém lezeckém pokojíku. Má to logiku. Sedím a koukám na ten Eiger a toho červeného d'áblíka a vybavuji si zážitky. Je dobře, že ten kousek Itálie gumuje ty naše asfaltato strada.

Buon viaggio! Ciao!

(Na ilustračním snímku kabriolet ve verzi Ferrari 360 Spider)

Ze života manželky horolezce Korsika

ALENA VAISKA VAISHAROVÁ

Když jsem letos listovala katalogem cestovky Kudrna a přemýšlela kam vyrazíme se Zdenkem na zaslouženou dovolenou bez zbytku rodiny, padla volba na Korsiku. Zájezd byl uveden jako vysokohorská turistika „natěžko“ a „pouze“ dva odpočinkové dny u moře. Řekla jsem si, že to by mohlo u Zdenka projít. Povedlo se a koncem června jsme vyrazili. Přežili jsme cestu autobusem i trajektem a těšili se na hory. Přivítalo nás krásné slunečné počasí s teplotami kolem 30° C a vydrželo celých 15 dní, což už tak krásné nebylo.

Po prvním dni putování a doslova přelézání skal mi připadalo, že je Korsika jen kamení, „machie“ (místní neprostupná vegetace) a slunce. Další dny mě v tom jen utvrzovaly. Při prvním zanáčování na vedro, šutry, mouchy,

krávy a kopce jsem slyšela „Ale vždyť sis to vybrala sama! To byl tvůj nápad“. A bylo ticho a šlapalo se dál. Nahoru, dolů, kameny, suťoviska... Odměnou mi ale byly krásné výhledy a panoramata, koupání v ledových říčkách plných kaskád a tůňek a moc příjemná tábořiště přímo v klínu hor. Dá se tam přespát v chatě na postelích nebo postavit stany. Najde se zde i sprcha (studená), WC (šlapky) a správce, který prodává víno (dost dobré), klobásy, sýry a bagety. Večery byly velmi příjemné! Ostatní normální kempy už tak příjemné nebyly, neboť nás nutili být po 21 h potichu a nesměli jsme ani hrát na kytaru.

Místní lidé vůbec nejsou nakloněni družbě ani turistice. Setkala jsem se jen s jedním mladým majitelem obcerstvení, který byl ochoten mluvit anglicky, německy i česky (pivo) a zasloužil si frťana naší slivovice. Prohlásil, že je to „Aqua vitae“ a pozval nás na korsické pivo (mě docela chutnalo).

Naše putování jsme zakončili u moře v Calvi, které bylo teplé, pláže malé a příjemně prázdné. Já jsem se povalovala s chutí a Zdenek tiše trpěl ve stínu a určitě snil o horolezecké oblasti Bavella, kterou jsme jen prošli a obdivovali. Nebo byl zase na nejvyšší hoře Korsiky Monte Cinto (2706 m) a užíval si sestup (1700 výškových metrů). Tomu už jsem se naštěstí vyhnula, neboť jsem si tak odrovnala kolena, že jsem byla ráda, že chodím po rovině (ta se ovšem na Korsice špatně hledá).

Dnes, když sedím doma (a je už skoro čas si zatopit) a dívám se na fotky nebo na video, tak si musím říct, že to byla opravdu vydařená dovolená a příští rok zase něco pěkného vyberu.

Ze života dcery horolezce *Severské střípky*

VERONIKA VAISKA VAISHAROVÁ

Horské cesty v Norsku a Švédsku jsou hodně kamenité. Někdy ani cesta není vidět a nahoru se dostanete způsobem „lez kudy to jde“. Je to proto, že každý Nor či Švéd, který vyráží na túru, s sebou nese kámen. Nebo ještě lépe balvan, jak nás přesvědčil norský sympaták po cestě na druhou nejvyšší horu Skandinávie Glittertind. Vtipálci jsou všude, samozřejmě, ale on ten balvan v batohu opravdu měl. Prostě kus skály, nějaký oblečení a pití, jinak nic... Zajímavý místní zvyk.

Já a ségra jsme se na sever vypravily poté, co nás naši odmítli vzít na Korsiku – vyložené si to chtěli spolu užít :). Ale

rozhodně nelituju. Nebyl to sice zájezd náročný, ale k vidění toho bylo mraky.

Všele doporučuji švédský národní park Hamra s jezírky, rašeliništi a hlavně výstupy do hor za sobími stády. Vidět soby volně pobíhat pár metrů od vás je opravdu paráda. Norsko je stejně lákavé, v národním parku Dovrefjell je možné vidět v horách pižmoně - roztomilé chlupaté krávy (informace varující před neopatrným chováním jsou ve čtyřech světových jazycích – norštině, angličtině, němčině a češtině), skvěle si zaraftovat a nebo vylézt na ledovec Bryksdalsbreen a za „mírný“ poplatek jednu až dvě hodiny strávit jen mezi ledem. Národní park Jotunheimen nabízí výborné horské túry, mimo jiné na dvě nejvyšší hory Skandinávie Glittertind a Galdhopiggen (něco pod 2500 m, jen kameny a posledních x set metrů sněh), a nebo výstup na hřeben Bessegen nad jezerem Gjende, kde je dokonalý výhled a i nehorolezec si musí po skále vylézt svých pár set metrů (na můj strach z výšek nic moc :)). Pro horolezení je ale jako stvořená známá kolmá stěna trolů Trollveggen (vysoká něco přes 1000 m), jejíž první pokošení trvalo 4 dny, ale dnes už je zde několik různých (rychlejších) horolezeckých cest. Když ovšem není taková mlha, že by se dala krájet, jakou jsme zažili my.

Co dodat – počasí nám přálo, bylo krásně, skoro nepršelo a noční i ranní teploty okolo nuly nás už nepřekvapovaly. Parta byla taky skvělá. Tábořiště jsou dokonalá, na většině z nich jsou WC, i když jen suchá, ale s papírem!! a možnost vykoupání v ledovcové řece či rybníčku. Kempy pak představují doslova luxus s teplou vodou, sprchou, kuchyňkou a ještě dalšími vymoženostmi.

Na závěr snad jen menší upozornění, že je rozhodně důležité mít dostatek zahřívacích posilovacích tekutin. Prohibice na severu opravdu funguje, v obchodech mají jen šíleně drahé pivo (nejdražší je mimo jiné Plzeň), nealko likéry s různou příchutí, které se tváří jako alko (v názvu je sice

Whisky či Koňak, ale je to jenom sirup, jak jsme se přesvědčili na vlastní jazyk), řidiči autobusu prodávají po kempech zbylá česká piva (i když jsme jim skoro všechny kartony vypili) a v lékárně vám ani ten líh neprodají..... :))

Historie lezení na Chomutovsku Přelom 80. a 90. let

Přelom 80. a 90. let s příchodem tržního hospodářství a dlouho očekávanou možností cestovat přináší jedny z největších změn v lezení u nás. Životní styl nemnoha nadšenců doposud ochotných a schopných si vyrábět vklíněnce, čelové lampy a sedací úvazky z hasičských hadic, se rázem mění. Na trh je vrženo nepřeberné množství testovaného horolezeckého vybavení ze "západu", čímž se lezení stává mnohem dostupnější. Dalším faktorem přispívajícím v tomto období k rozšiřování lezení je přejištění mnoha oblastí velmi bezpečnými nýty.

Z "pokrokového západu" k nám však přichází i trend "dělání cest shora". Tato nepřiliš etická, přesto stále se rozšiřující technika tvorby nových cest umožnila předčasné přelezení těžkých linií, jež mohly být výzvou pro další generace lezců. Díky této nové "technologii" byly zlezeny extrémně těžké linie

v Perštejně, Kotvině a bohužel i některé cesty rozhodně lezitelné již dnes zdola (Kočka u Pyšné, Orasín, Perštejn). Zatím tyto cesty vznikají našťastí ojediněle a velká většina prvovýstupů i těžšího kalibru vzniká klasicky odspodu.

Postupně jsou objevovány poslední panenské skály, skryté v hustých porostech krušnohorských hvozdů, zlézány skály vystupující z řek (Rašovice) a zhodnocovány poslední opomenuté linie ve známých a zaběhlých lezeckých oblastech. Největšími vyhledavači "nových" skalek tohoto období jsou L. Dvořáček, P. Suchopárek a M. Svinařík. Od r. 1994 osazuje průběžně P. Suchopárek nejvýznamnější skály na Chomutovsku vrcholovými knihami.

V roce 1994 je HO po neshodách vyloučen z TJ Klínovec a k 1.1.1995 vzniká samostatný HOROKLUB CHOMUTOV.

Pádem komunismu se všem českým horolezcům otevírá cesta do evropských a světových lezeckých oblastí. Chomutovští horolezci neváhají. Hned v 90. roce navštěvuje jedna výprava řecké skalní oblasti, je uskutečněno několik výpadů do Frankenjury a odrůstající mladoši vystupují na Mont Blanc. V průběhu let 1991 - 1994 je podniknuto hned několik výletů do francouzských lezeckých oblastí, oddílový zájezd do Španělska, na Korsiku, do italského Finale Ligure a znovu do Řecka. Z horských výstupů nutno zmínit návštěvu party okolo J. Šťastného a M. Svinaříka v Dolomitech v oblasti Tre Cime di Lavaredo, kde zdolávají postupně všechny vrcholy a na závěr prostupují stylem AF Comiciho cestu v severní stěně Cima Grande (klas. 7 UIAA). V. Hajný a F. Kolář vystupují v zimě 1993 Švýcarským hřebenem na Matterhorn. Samozřejmě bylo absolvováno několik přechodů a mnoho dalších akcí.

Počátkem 90. let již lze i u nás zakoupit špičkový lezecký materiál většiny renomovaných světových výrobců. Pro zimní lezení se velké míře používají plastické boty (tzv. skelety), které nahrazují koženou obuv. Po deseti letech existence se do našich zeměpisných šířek dostávají i friendly, které si rychle získávají oblibu pro rychlost jejich zakládání. Pořízení nové letní i zimní lezecké výbroje a výstroje je však otázkou zhruba 30 - 50 tisíc Kč. Proto i nadále se některé části výbroje zhotovují více či méně po domácku. Příkladem mohou být cepíny, skalní kladiva, skoby apod. Zejména zimní součásti horolezecké výbroje si lezci navzájem často půjčují.

(Zdroj iNet, HOROKLUB Chomutov)

Tre Cime di Lavaredo

JIŘÍ HOUBA CHÁRA
CAO DĚČÍN

S kromný příděl pouhých dvou dní, kdy se s nebe nevalily přívaly deště či sněhu, stačil Honzovi Horákovi a Danovi Hölzlovi k tomu, aby přelezli vyhlášenou dolomitskou klasiku – Comiciho cestu v Severní stěně Cimy Grande. To je to nejdůležitější sdělení z naší oddílové cesty za „sluncem Itálie“.

Přelo nám celou cestu z Děčína až do Misuriny. Ráno byly vrcholky hor pod sněhem. Po dvou dnech, kdy jsme si vychutnali i to kýžené azuro se opět zatáhlo a večer (aby se to nepletlo) přišla sněhová bouře, která definitivně ukončila naše ambice.

Přesto jsme neodjeli s prázdnou. Výstup severní stěnou „Velké Cimy“ se cení i v lepších podmínkách, než jaké měli pro výstup kluci. Skála byla ještě mokrá, v horních partiích stékala komíny voda. Kluci to zvládli s jedním bivakem. Na sestupu již bylo absolutně zataženo, mlha, mžilo a byla slušná kosa. My ostatní byli rádi za přeazení Severní stěny Cimy Piccola.

Ovšem důležitější než sebekvalitnější cesta je to, že se všichni vrátili živí a zdraví. A když se sejde v horách taková bezva parta kamarádů, jako jsme byli my, tak by nevadil ani tajfun...

Honzo a Dane, ještě jednou gratulujeme k úspěšnému výstupu. Myslím, že jste solidně políčili na letošní nejlepší oddílový výkon...

(DiGiFoto © 2001 Zdeněk Vaishar)

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

Během prázdnin se sešlo v redakci mnoho informací o nových cestách, zejména v Labáku. V současné době se informace třídí, abychom se vyhnuli tomu, že některé cesty zařadíme dvakrát, jak se nám to stalo v minulém čísle. Trochu nám chybí zprávy o cestách z méně navštěvovaných oblastí či lokalit. Kdo něco víte, dejte nám vědět. Díky.

ŠUŠKÁ SE...

Ø *Letos v říjnu uplyne již rok od „výpovědi“ Jana Josefa Palivce. Objeví se na horolezeckém srazu na Bořni?*

(Je to, Honzo, od 12. do 14. října 2001 na tábořišti pod Bořni.)

STŘÍPKY

Wartturm

RATHEN, NSR
LISTOPAD 2000

Ja k jsme vás informovali v minulém čísle, v lezecké oblasti Rathen v Saském Švýcarsku se 22. listopadu loňského roku zřítily rozsáhlá část skalní věže Wartturm.

Dnes vám přinášíme snímek věže po odlomu. I z tohoto nepříliš kvalitního obrázku je patrné, že celá východní strana asi 20 metrů vysoké věže Wartturm se rozpadla a že odlomení sahá od paty stěny až k vrcholu.

-vii-

Mlad'oshi si to rozdali v triatlonu

ŠUMAVA, NĚMČICE
9.8.2001

Aby se mládeži nezkřátily žíly, připravili pro ně rodičové na společné dovolené několik akcí. Nejprve to byla seznamovací stezka odvahy po okolí, poté Velký Šumavský Triatlon a na závěr hrůzostrašná bojová hra „Mumie se vrací“. (Před tím ještě dětičky zhlédly „úžasný“ stejnojmenný film v letním kině – aby měli řádně nabuzenou fantazii). Dlužno říci, že v některých okamžicích jsme se báli více, jak děti.

Výsledková listina VŠT 2001 (Velký Šumavský Triatlon):

Žáci:	1. Martin Špatenka	5:58
	2. Adam Chára	6:04
	3. Tomáš Perebzdák	6:51
Žákyně:	1. Markétka Špatenková	10:01
	<i>(prostě neměla konkurenci...)</i>	

Skály u Písku

PÍSEK
10.8.2001

Rodinnou dovolenou na Šumavě využili Špatenka a Chára k prozkoumání jedné z méně známých lezeckých oblastí – skal u Písku.

Písecké skály jsou již jen zbytkem kdysi krásných skalních partií na zlatonosné řece Otavě. Ty nejlepší oblasti, dále po proudu řeky nad Pískem, byly totiž z velké části zaplaveny vodami Orlické přehrady. Přesto jsou dodnes Písecké skály považovány za ideální cvičný horolezecký terén. Stěny zde dosahují výšek 10 – 25 metrů a nachází se na obou březích Otavy. Základní horninou této oblasti jsou pararuly. Členitost skály umožňuje nácvik všech výstupů a horolezecké techniky. Většina cest je opatřena fixními prostředky jištění.

Jistou zvláštností je způsob značení klasifikace cest. Všechny nástupy jsou označeny malými barevnými šipkami. Každá barva pak vyjadřuje obtížnost cesty: Bílá – I, žlutá – II, zelená – III, modrá – IV, fialová – V, červená – VI.

Dreveník - Kutná hora – Kolín

DREVENÍK, KUTNÁ HORA, KOLÍN
SRPEN 2001

Také Karel Bělina se na rodinné dovolené věnoval lezení ve vzdálenějších lokalitách.

Nejprve navštívil oblast Dreveník, kde vylezl dvacet cest. Pak následovala Kutná hora a okolí (dalších 20 cest) a nakonec Kohoutí mlýn u Kolína.

Lezl tak divoce, že zapomněl i na odjezd do Dolomit a kamarádi nakonec museli odjet bez něho...

Severní stěnou Cimy Grande

DOLOMITY, ITÁLIE
4.9.2001

Jednu ze čtyř vyhlášených severních stěn se podařilo vylézt horolezcům z CAO Děčín. Ve dnech 3. – 4. září tr. přelezli Severní stěnu Cimy Grande **Jan Horáček Horák** a **Daniel Hölzl** cestou Emilia Comicchio a bratrů Dimaiových.

Gratulujeme k pěknému výkonu!!

*Na snímcích úspěšní horolezci
Jan Horáček Horák a Daniel Hölzl těsně po návratu do ČR.*

Nebezpečná Čiki(na)

PROSTŘEDNÍ ŽLEB
8.9.2001

Roztomilá kočička, že? Ale pozor! Tato drobná, nevinně vyhlížející šelmička, je ve skutečnosti učiněný ďábel. Přestože nejraději napadá psy horolezců, nepohrdne ani útokem na dvounohého páníčka.

Já jsem u dveří za 5 vteřin. A ty, pejsku?

V sobotu se o tom na vlastní vytahanou kůži přesvědčila fenka Emsyna (Shar-pei). Jindy neohrožená honička koček se nestačila divit, když jí zčistajasna přistála Čikina na hlavě. Třemi packami se přichytila, čtvrtou stihla Emsyně zasadit několik bleskurychlých ťafanců, než byla vyděšenou a nic nechápající Emsynou setřesena.

A kdeže lze na tuto potvůrku natrefit? Malá Čiky nesmlouvavě střeží nemovitosti rodiny Vaisharů v Prostředním Žlebu...

Horolezec a kamarád Jaroslav Uher

DOLOMITY, ITÁLIE
ZÁŘÍ 2001

Jarda Uher je výjimečný člověk. Je to nejenom kamarád, na kterého se lze spolehnout, ale stále dobrý horolezec a sportovec.

Kolik lidí v mládí ve skalách zazáří a po pár letech jejich hvězda vyhasne, někam zmizí. Ti zarputilejší pak u horolezectví vydrží alespoň do příchodu rodiny nebo dětí a jen ti, kteří si tento krásný sport opravdu zamilovali, zůstávají. Jarda mezi ně patří.

Přestože většinu roku naříká, jak málo má vylezeno (či naježděno na horském kole), když je

třeba, dokáže podat slušný výkon za který by se nemuseli stydět ani o generaci mladší lezci. Dokázal to například při loňské cyklistické časovce na 100 km, nebo při letošním zájezdu do Dolomit.

Přes nepřízeň počasí tady vylezl s Milanem Cestrem Severní stěnu Cimy Piccola (2857 m) na tom horším konci lana a jen přiděly sněhu mu zabránily, aby si do svého lezeckého deníčku připsal i další smělé výstupy.

(Na snímku 350 m vysoká S stěna C.Piccola)

Restaurace „U Kosti“

DOLNÍ ŽLEB
ZÁŘÍ 2001

Nedávno jsme se Zdeňkem Vaisharem seděli po příjemném lezení v neméně příjemné restauraci „U Kosti“ v Dolním Žlebu. Jak tak klábosíme o všem možném, došla řeč i na výzdobu místního WC. Ženský si stěžovaly, že tam mají jen „jakési rybičky“. A protože nenašly odvahu jít se podívat na to, kdo sleduje při močení nás, slíbili jsme, že jim přineseme do příštího čísla CNs alespoň fotografii. Tímto svůj slib plníme...

-jch-

Ladislav Ryska a Helmut Weigl

DĚČÍN
ZÁŘÍ 2001

Mezi výrazné horolezecké osobnosti Labských pískovců, které bychom vám chtěli v některých z příštích čísel CAO News představit, patří i **Ladislav Ryska** a **Helmut Weigl** z Děčína. Jejich poutavé vyprávění máme již na magnetofonových páscích a nyní pracujeme na jejich přepsání.

Ládovi Ryskovi patří též dík za zapůjčení vzácných historických dokumentů, mezi nimiž nechyběl například ani jeden z prvních průkazů tehdejšího Klubu Alpištů Českých.

Rozhovor s pány Ryskou a Weiglem byl pro nás opravdovým zážitkem. Každý z nás si z něj odnesl mnoho moudrých životních postřehů, o které se s námi pánové podělili.

Patří jim za to náš veliký dík a upřímné přání pevného zdraví.

(Za CAO News rozmlouvali Jiří Chára, Vladislav Nehasil a Petr Štěpán)

Světlana Pavlátová a Jaroslav Tvrzník

POVRLY, KOZÁK
SRPEN 2001

Dva noví spolulezci Karla Běliny na vrcholu Kozáku. Se Světlanou Karel vylezl cestu Zlatý důl, s Jaroslavem Tvrzníkem (otcem Světlany) vylezl hned několik cest na Vrabinci.

Foto © Karel Bělina

Drby na vlnách internetu...

Staženo z pavoučích sítí 3w

Volný přelez *Diretissimy* v JZ stěně Torre Venezia

Dne 22.7.2001 přelezla dvojice Dušan Janák a Michal Drašar 470 metrů dlouhou *Diretissimu* v JZ stěně Torre Venezia v italských Dolomitech.

Cestu připravili v roce 2000 D.Janák a V.Pavelka a volně přelezli stylem AF. Klasifikace RP přelezu se zastavila na stupni 9 UIAA. Nejtěžší délka byla vylezena stylem PP, 2 délky stylem RK, zbytek RP nebo OS. Cesta nabízí 10 délek těžších než 6 UIAA, vede převážně v pevné a převislé skále.

Akci podpořili firmy Singing rock, Alpinus, Triop, Sun Sport

Hlavní cena letošního MHFF byla udělena filmu JUMP!, film Cesta do neznáma byl oceněn hned třikrát

PRAHA 8.září - Mezinárodní horolezecký filmový festival (MHFF) v srdci pískovcových skal v Teplicích nad Metují proběhl letos ve dnech **23. - 26.srpna**. Příští, tj. 19.ročník MHFF, proběhne 22.-25. srpna 2002. Poslední termín doručení filmů je 15.červen 2002. Formulář přihlášky na příští rok najdou filmaři na festivalové website, která funguje na adrese města Teplice nad Metují www.teplicenadmetuji.cz a byla zpřístupněna letos v létě.

Po shlednutí 26 letošních soutěžních filmů porota zkonstatovala, že celková kvalita všech snímků byla průměrná. Z respektu vůči festivalu a také filmům oceněným na předchozích ročnících, se porota rozhodla neudělit všechny ceny, a také změnila zařazení některých filmů.

Hlavní cena byla udělena filmu **JUMP!** Tento film je o hodnotách, lidskosti, svobodě, emocích, dialogu dvou generací, přináší také historická fakta. Je to filmařsky perfektně

zvládnutý dokument, který také zachránil před zapomenutím archivní záběry. A proto má potenciál exportovat místní realitu do celého světa.

V kategorii A, horolezecké sporty, cena nebyla udělena.

Vítězem kategorie B, sporty v horách, je film **THE ONE** - za perfektní symbiózu extrémního sportu a přírody.

Vítězem kategorie C, hory a život v horách, je film **SHISHA PANGMA EXPEDITION 97** - protože realisticky zachytil skutečné emoce hrdinky filmu. (Tento film byl přeřazen z kategorie A do kategorie B, protože vypráví spíše o pocitech a subjektivních zážitcích v horách než o samotné expedici.)

Cenu poroty získal film **TRAGEDY AND TRIUMPH ON FIRECRACKER HILL**, protože porota se domnívá, že tento film je protestem proti povrchnosti klasických filmů o expedicích, a teda s autorem plně souhlasí.

Porota udělila zvláštní uznání filmu **CESTA DO NEZNÁMA** za odvalu a pevnou vůli protagonisty filmu.

Festival založil roku 1981 s přáním setkávat se s přáteli horolezci a filmaři v překrásném prostředí Teplických a Adršpašských skal legendární horolezec a dobrodruh Mírek Šmíd. Po 10.ročníku MHFF v roce 1990 nastala tříletá přestávka a až v roce 1994 byl festival obnoven. Ten rok se konal 11.ročník a od té doby se festival koná pravidelně každým rokem vždy poslední víkend v srpnu.

Festival je místem, kde se mohou setkat lezci i alpinisti, bikeři, vodáci... Od rána do noci se zde promítají filmy domácích i zahraničních autorů. Rozděleny jsou do tří kategorií: horolezectví, sporty v přírodě a hory. O vítězném filmu rozhoduje odborná mezinárodní porota. Filmový program je místy proložen besedami s diapozitivy pozvaných významných horolezců.

Na místním koupališti je každoročně připraven hudební a sportovní doprovodný program. Návštěvníci festivalu soutěží v různých disciplínách jako je lezení na umělé horolezecké stěně, závody na kolech, slalom horských kol nebo běh Teplickými skalami. V hudebním programu zní obvykle country, rock i diskotéka.

Za posledních 18. ročníků navštívilo festival mnoho známých osobností: Didier Lafont, J.P. Hiroz, Rémy Tezier, Jean Affanasief, Michael Single, Kurt Diemberger, Peter Habeler, Kryzstof Wielicki, Marjeta K. Svetel, Igor Koller, Mario Corradini, Aleksander Lwow, Andrzej Zawada, Pavol Rajtár, Bernadette Mc Donald, Janusz Majer, Heinz Zak, Michael Dillon, Franco Perlotto, Viki Grošelj....

V Ý R O Č Í

Z Á Ř Í 2 0 0 1

4.9.	Milan Švarc
7.9.	Pavel Černý
8.9.	David Lošťák
12.9.	Petr Štěpán
18.9.	Alena Andělová

Všem oslavencům blahopřejeme
a přežeme hodně zdraví, úspěchů
a spokojenosti...

ČEKÁ NÁS...

KALENÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není nutné vyhrát
ale zúčastnit se...*

- 23.9. Cyklistická časovka na 100 km. Podzimní část. Srdečně zveme všechny zájemce – přijď si zazávodit sám se sebou a příjemně strávíš dopoledne se stejně postiženými kamarády. Trasa časovky i pravidla zůstávají stejná, start je v 10.00 hod. od Východního nádraží v Děčíně, cíl v restauraci Kocanda. Info Uher, Chára
- 25.9. Cyklistická časovka do vrchu. Podzimní část. 13,5 km dlouhá časovka z Nebočad (rest. Kovárna) na Bukovou horu. Start je v 16.00 hod. Info Uher, Chára
- 6.10. Podzimní dýchánek – závod na MTB v okolí Srbské Kamenice a Všemil Info Štěpán
- 12.-14.10. „Podzimní lezení Bořeň 2001“ XI. ročník, pořádá CAO Děčín. Info Chára
- 20.10. Hřeben Krušných hor na kolech, III. ročník. Info Uher, Chára
- 21.10. Horolezecký orientační závod Info Pospíšil
- 28.10. Rozloučení s letním časem. Restaurace U Kostí, Dolní Žleb.

Kde se dočtete o připravovaných akcích CAO Děčín?

Kromě kalendáře akcí na příslušný rok, který je k dispozici na schůzích CAO Děčín, se o připravovaných akcích můžete dozvědět v rubrice Čeká nás (zhruba na jeden až dva měsíce dopředu), na našich webových stránkách <http://mujweb.cz/www/caodc> a v případě potřeby také na **INFO kanálu** kabelové televize.

OKÉNKO HK VARNSDORF

Z CHYSTANÝCH AKCÍ HK VARNSDORF

ZÁŘÍ

- lezení v pískovcových oblastech (Vlhošť, Blíževce)

ŘÍJEN

- lezení v Jizerských horách
- 12.-14.10. Podzimní lezení Bořeň 2001. XI. ročník srazu horolezců. Pořádá CAO Děčín.
27. – 28.10. Poslední slanění (Jetřichovice)

Některá uvedená data jsou bez záruky, přesné konání akce bude včas upřesněno.

V průběhu celého roku možnost individuálních tréninků v Boulder centru ve sportovní hale.

Pravidelné schůzky se konají každý poslední pátek v měsíci v restauraci Hraniční buk od 20:00 hod.

Informace na tel.:

0413 / 373101, 370987, 37 3333
0606 / 277274

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

PŘÍŠTÍ ODDÍLOVÁ SCHŮZE SE VZHLEDEM K ZÁJEZDU DO ITALSKÝCH DOLOMIT BUDE KONAT AŽ VE STŘEDU 3. 10. 2001 V RESTAURACI ZA VĚTREM. ZAČÁTEK SCHŮZE JE OD 18:00 HOD.

PRO ČLENY REDAKČNÍ RADY CAO News OD 17:45 HOD.

NENECH SI UJÍT BOHATÝ PROGRAM PRVNÍ SCHŮZKY PO PRÁZDNINGÁCH!

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Více jsme z důvodu dovolených do CAO News 9 nedostali.

Všem děkujeme za příspěvky i za kritiku. Vaše náměty využijeme pro naši další práci. Snad nemusíme zdůrazňovat, že co se nám nevešlo do tohoto čísla, určitě najdete v některém z čísel příštích!

Za celou redakční radu Vám krásné dny, suchou stezku a inspirativní zážitky přeje Jiří Houbava Chára.

Neoznačené příspěvky jsou dílem redakční rady.

Redakční rada se schází pravidelně 15 minut před zahájením schůze CAO Děčín anebo dle potřeby na zavolání.

V příštím čísle...

Kromě pravidelných rubrik, výsledkových listin, informací o nových cestách a podobně, Vám přineseme:

- ✓ informace o nově založeném Českém Alpinistickém Klubu v Praze přímo od jeho předsedy,
- ✓ informace z prázdninových výstupů u nás i za hranicemi,
  - ✓ pozvánka na Podzimní lezení Bořeň 2001,
- ✓ nahlédnutí do prvního čísla „Jaroletních Alpinistických novin“ vydávaných ČAKem
  - ✓ a mnoho dalšího!

Nezapomeň – příští číslo CAO News vychází již 3. října 2001.